

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: JESUS KOM - OG KOMMER IGJEN

✘ EN FRELSE - EN EVIG GLEDE

✘ DEN FINESTE ROSE

✘ GJØR DEG REDE TIL Å MØTE DIN GUD

«Og da de så stjernen, ble de over all måte glade.»

Matt 2:10

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Pixabay (s. 2, 3, 4, 14, 21, 31, 32), Adobe Stock
(s. 1, 17), Jan van't Hoff (s. 12, 29), Freepik|pikisuperstar
(s. 7)

Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 59

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ble grunnlagt
i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske
forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift
og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL
støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk
litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver også Bibelskolen på Fossnes i
Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk kontonummer:
8169-5, 694 381 912-5

Dansk kontonummer:
7604 1734369

www.nll.no

INNHold *desember*

Leder: Noe er avsluttet - noe står igjen Av Finn-Widar Knutzen	3
En Frelser - en evig glede Av Øivind Andersen	4
Ein Frelsar er fødd Av Ludvig Hope	6
Ambrosius Av Ivar Welle	10
Folkrefrelsar til oss kom Av Ambrosius	11
Johannes evangelium 1:1-14	12
Den fineste rose Av Bodil Rasmussen	13
Den fagraste rosa Av Hans Adolf Brorson	16
Gud sin egen sønn oss gav, nå ved juletider Av Finn-Widar Knutzen	17
Intervju med Gonzalo Av Dag Rune Lid	19
Bønn ut fra Matteus 24:13 Av ukjent	21
Gjør deg rede til å møte din Gud Av Dag Risdal	22
Tiden før Jesu gjenkomst - i lys av Matt 24 Av Per Bergene Holm	24
Josva 6:1-27 Av Martin Fjære	27
Møtekalender	31
Vær derfor beredt, dere også! Av Øivind Andersen	32

Noe er avsluttet - noe står igjen

Da Hans Adolf Brorson gav ut sitt første salmehefte i 1732, var tittelen på framsiden både lang og snirklete. Blant annet stod det «den forestående glædelige julefest». Ja, julen er en festtid, en gledens tid. Vi minnes store ting som er skjedd. Gud ble menneske. Guds Sønn ble født av jomfru Maria. Dette er inkarnasjonens store under.

«Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven.» (Gal 4:4)

Og Brorson synger i en av salmene i heftet:

*En liten sønn av Davids rot,
som og er Gud tillike,
for våre synders skyld forlot
sitt høye himmerike.*

Det var for våre synders skyld, for å redde oss fra dom og død han kom. Hans kjærlighet drev ham til jorden kunne vi si. Brorson skriver videre:

*Det var ham tungt å tenke på
at verden skulle under gå,
det skar ham i hans hjerte;
i slik en hjertens kjærlighet
han kom til oss på jorden ned
å lindre all vår smerte.*

Og frelsen er ferdig. Synden er sonet. Forsoningsverket er avsluttet. Det er fullbrakt.

Ja, det er virkelig grunn til glede og takk! Det er dette som er den virkelige, sanne juleglede!

Men noe gjenstår. Se her hva Guds ord sier oss i kapittel tre i 2. Peters brev:

«Men de himler og den jord som nå er, er ved det samme Guds ord spart til ilden. De

blir holdt oppe til den dag når de ugudelige mennesker skal dømmes og gå fortapt. ... Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med veldig brak, og himmellegemene komme i brann og gå i oppløsning, og jorden og alt som er bygd på den, skal brenne opp. ... Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor.» (vers 7, 10 og 13)

Jesus kommer igjen og skal dømme levende og døde (2Tim 4:1). Guds barn skal da gå inn til den evige hvile. Nye himler og en ny jord. Det nye Jerusalem.

Hvorfor har det ikke allerede skjedd? Tiden er ennå ikke inne. Men husk Jesu ord: «Se, jeg kommer snart» (Åp 22:12). I 2. Peter 3:9 står det at han ikke er sen eller treg, men han er tålmodig – «for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse.»

Jesus vil at så mange som mulig skal bli frelst. Frelsen finnes i Jesus alene. Bare i Ham, og bare i troen på Ham.

I den siste tid skal det være mye falsk gudsyndyrkelse, og mange skal bære kristennavnet uten virkelig å være kristne. Lignelsen om brudejomfruene viser det klart, ja, kanskje mer klart enn vi liker. Av de ti som gikk ut for å møte Jesus, brudgommen, var bare fem rede, og bare de kom inn til bryllupsfesten.

Jesus kommer igjen. Er du rede? Har du den levende tro, eller har du bare gudfryktighets skinn? (jf 2Tim 3:5).

Med ønske om en «glædelig julefest», mens vi venter på at Jesus kommer igjen!

EN FRELSE - EN EVIG GLEDE

Av Øivind Andersen

Hva består den store glede i som Gud forkynner i juleevangeliet?

Her svarer juleevangeliet klart og enkelt: «I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids by.» (Luk 2:11)

Den glede som Gud forkynner oss, er Jesus selv, slik som Gud har sendt ham til verden.

Det er ikke mye sensasjonelt i Jesu fødsel, og ikke mye storslagent i den menneskelig talt: Et barn, svøpt og lagt i en krybbe.

Juleevangeliet understreker tydelig hvordan de kår Jesus blir født inn i, er aldeles som hos alle alminnelige mennesker. Og alt skjer så stille og upåaktet. Ingen aner noe uten hyrdene som englene åpenbarte seg for.

Det er tydelig hvordan Gud også her ringakter all menneskelig storhet og prakt.

For våre naturlige tanker om Gud og for vår naturlige religiøse innstilling er dette til anstøt. Det synes oss så lite guddommelig.

Men nettopp i dette ligger evangeliets store trøst: Jesus er blitt vår bror. Nettopp på

denne måten går det i oppfyllelse: «Et barn er oss født, en sønn er oss gitt.» (Jes 9:6)

Han er født av en kvinne, sier Skriften. Et annet sted: Han er kommet i Davids ætt etter kjødet. Det vil si: Han er født inn i våre kår.

Alt som hører menneskelivet til, skulle høre ham til. Hvorfor? Jo, fordi han skulle leve det livet vi skulle levd, men ikke kunne på grunn av vår synd.

Alle våre kår skulle møte ham: Fattigdom, hardt arbeid, han skulle fristes, være vel kjent med sykdom. Kort sagt: Han skulle prøves i alt i likhet med oss, bare med den usigelige forskjell - uten synd.

Vi har ikke kunnet møte menneskelivets kår uten å synde. Vårt liv kan derfor ikke bestå for Gud. Derfor ble han født inn i våre kår for å leve våre liv, og han gjorde det uten å synde. Derfor skal han i den frelste skare hjemme hos Gud stå som den førstefødte blant mange brødre.

Men ikke bare med hensyn til jordlivets kår er han født som en av oss. Skriften sier ikke bare at han er født av en kvinne, men også født under loven. Det vil si: Han ble født under våre forpliktelser og vårt ansvar overfor Gud. Det ansvaret som skulle ligge på oss på grunn av vår synd, det ble lagt på ham, for at han skulle ved sitt liv, sine gjerninger og sin død kjøpe oss fri fra vårt ansvar. Skulle nemlig vår straff ligge på ham, som det forut var forkynt om ham, måtte også vårt ansvar og våre forpliktelser ligge på ham.

Her ser vi betydningen av at et barn er oss

født og en sønn er oss gitt: Jesus inn i vårt sted, i våre kår og under vårt ansvar!

Gjennom dette skulle han fullendes som vår frelseshøvding. Der han ligger i krybben er han ennå ikke fullendt. Der ligger han som den som er født til å gå inn i det. Men etter som han lever vårt liv, prøves i likhet med oss, lever det fullkomne menneskeliv, fullbyrder Guds vilje slik som den er gitt i loven, fullendes han inntil han på korset sier: Det er fullbrakt!

Da var han fullendt. Og gjennom oppstandelsen fra de døde bevises han å være Guds egen sønn som av Gud selv er godkjent som vår frelseshøvding og dermed som vår yppersteprest, vår stedfortreder og vår talsmann.

Skal vi da videre sammenfatte betydningen av dette, må vi si: Jesus kom i vårt sted, for at vi skulle komme i hans sted!

Vår fødsel ble hans fødsel, våre kår ble hans kår, våre gjerninger ble hans gjerninger og vår død ble hans død, og hans oppstandelse skulle høre oss til.

«For dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for deres skyld ble fattig da han var rik, for at dere ved hans fattigdom skulle bli rike.» (2Kor 8:9) Han ble fattig, fordi han tok alt vårt på seg. Vi skal bli rike ved å få alt hans.

Dette kan vel ikke sammenfattes enklere enn i det ord Jesus selv sa ved slutten av sin gjerning, i sin bønn til Gud siste kvelden han var sammen med disiplene:

«Den herlighet som du har gitt meg, har jeg gitt dem.» (Joh 17:22)

Hvilken herlighet? Jo, nettopp en enbåren Sønns herlighet, den han har fra sin Far, full av nåde og sannhet. Slik står det i evangeliet

hos Johannes. Jesu barnerett blir vår. Hans arverett blir vår. Hans rettferdighet blir vår. Hans rettigheter hos Gud blir våre rettigheter hos Gud.

Kort sagt: Gud har testamentert sin egen Sønn med alle hans rettigheter og alle hans herligheter til en syndig og fallen menneskeslekt. Dette er det nye testamentet som Gud gir oss i og med Jesus, som opprettes ved hans død og gjøres gyldig ved hans oppstandelse fra de døde.

Har du tenkt på dette? Har du stanset opp for at denne store glede forkynner Gud deg i juleevangeliet?

Et barn er oss født, en sønn er oss gitt!

*Gud er nå ikke lenger vred,
det kan vi derav vite
at han har sendt sin Sønn her ned
for verdens synd å lide.
Det være vidt i verden kjent
at Gud sin Sønn for oss har sendt
til jammer, ve og våde!
Hvem ville da ei være sæl
og trøste seg i ve og vel
til Jesu rike nåde!*

Nå kan Gud være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus!

Fra *Livets Brød*
Lunde forlag, 1985

Denne enestående, gode boken er utgitt igjen i Danmark i 2013, og kan kjøpes fra nytliv.dk Scann QR-koden.

EIN FRELSAR ER FØDD

Av Ludvig Hope

TEKST: LUK 2:1-14

«For sjå, eg forkynner dykk ei stor glede – ei glede for alt folket. I dag er det fødd dykk ein frelsar i Davids by. Han er Messias Herren.»
(Luk 2:10-11)

Det er noko underleg og dragande med jula. Inga høgtid i året har så sterkt tak på oss som julehelga. Grunnane til dette er visst mange, og heller ikkje alle er dei gode. Men skal tru om ikkje den djupaste grunnen er god.

Meir eller mindre må me alle sjå og sanna at det står ikkje rett til med oss. Me ber i barmen ein mann som klagar oss for synd og trugar oss med dom og straff.

Ned gjennom tidene har mennesket søkt på ymse vis å få denne bryssomme mannen til å teia. Men det har aldri lukkast. Livet har alltid stadfesta at han talar sant.

Tid etter tid har det stige fram menn – ofte av dei beste som ætta har fostra – og ropa ut at no skulle den dømmande røysta i bringa tagna, for no var ætta på god veg til å vinna over det vonde. Og folkeskarane har samla seg om dei i stigande lengting og vona på lysare tider.

Me som ikkje lenger er unge, hugsar nok kor mange det var som ei tid sette si von til den europeiske kulturen. No var me komne så langt i kunnskap, i danning og moral at krig var utenkeleg, sa dei. No hadde folk lært å styra både seg sjølv og andre. No heldt ætta på å stiga over dørstokken til paradiset. No var det berre å få litt meir kunnskap om

korleis folk skulle leva, så var me berga for all framtid.

Synda var berre ein sjukdom, som ein smått om senn kunne fri seg for, ved viljekraft og auka kunnskap og danning.

Dette trudde mange. - - -

Og så ein dag låg denne lyse draumen knust – som eit fint glas under ein jernhæl. Det fagre byggverket var blåst bort som eit strå i stormen.

No ser alle som vil sjå, at den høgpriste kulturen var berre ein skal, ein tynn ferniss utanpå den gamle, vonde menneskenaturen, som atter har vist seg å vera like så rå og vill som nokon gong før.

Men likevel vil ætta endå prøva å berga seg sjølv. Mange – og det av dei største og beste – tvilar nok på at det vil lukkast, men dei kjenner ingen annan frelsar. Og så slår dei atter inn på den gamla, vonlause vegen. Som ein såra og blødande mann ligg no ætta og stirrar ut i det endelause rom etter hjelp. Tårer, blod, svelt, frost og sjelesmerte kor ein vender seg. Det brusar og ropar: Me må koma ut frå dette, ut i fred og lukke! Og så renn dei hovudet mot fjellveggen – som så ofte før. Og dette vil vara ved til ætta ikkje orkar meir, fordi dei leiter etter utveg der ingen utveg er.

Men den dømmande mannen inne i bringa, han tagnar ikkje. Han talar, han ropar. Og menneske må høyra, meir eller mindre.

Skal tru om det ikkje er dette som gjer at jula dreg oss så sterkt? Me lyt sanna at det står gale til, me trengde kanskje litt hjelp. Ja, kanskje me trengde mykje hjelp? Ein frelsar!

Og nettopp det er det jula minner oss om.

Frelsaren er komen. Jesus Kristus.

Han kjenner oss. Han veit at me kan ikkje berga oss sjølve. Og så har han teke på seg å berga oss, om han får lov.

Han steig ned til oss. Han let seg føda som menneske og gjekk inn under våre kår. Og frå første stunda han anda her på denne syndefulle jorda, let han himmelhærane syngja ut desse fagre, jubelfylte orda:

Ein frelsar er fødd!

Tenk om alle menneske verkeleg hørde dette! Tenk om dei trudde det og vende seg til Kristus!

Tenk om ætta gav opp strevet med å frelsa seg sjølv og søkte frelsa hjå Kristus. Då ville gåta vera løyst med ein gong. Men dette kan dei stolte, sjølv gode menneska så vanskeleg skjøna, vil heller ikkje. Så må dei endå ein gong prøva si eigen veg.

Men til sist vil alt smuldra bort, all von for berging ved menneskemakt vil vera ute. Først då vil ætta bøya sin stolte nakke for frelsaren.

Det er mi visse tru at det finst inga hjelp for oss utanom Kristus. Men det er også mi tru at ein gong skal kvart kne bøya seg og alle tunger sanna at han er Herren. Måtte ingen av oss vera mellom dei som lyt sanna dette ved porten til pinestaden.

Den som kunne hjelpa folk til å sjå dette!
Den som kunne opna øyro, augo og hjarto
for at frelsaren er fødd!

At tid etter tid skal rulla bort, at ætta skal lida
og lengta utan å finna Frelsaren, det er ein sår
tanke og ei tung bør for alle som har erfart at
Kristus kan hjelpa.

Vår nød er stor,
I dødens natt vi bo.

Men brodden i nauda er at dei ikkje vil sanna
at folk er hjelpelause.

Du som les dette, du som år etter år har høyr
ordet om Frelsaren, du som sat på fanget til
far og mor og lærde å syngja om han som
kom til jord – er du frelst?

Har du i han funne vegen ut frå den vanmakt og dom som ligg over livet? Veit du kva det vil seia at ein frelsar er fødd?

Om du ikkje veit det, så vil eg be deg så godt eg kan, at no i dag tek imot Frelsaren. Lat ikkje fleire år av livet ditt gå utan at du finn han som gav seg sjølv for oss, så me skulle bli frelste. Du kan nok synast at det går an å leva borte frå han. Men det kjem ein dag då du skal døy, ein dag då du skal gjera rekneskap for livet ditt framfor den heilage Gud. Då vil du ikkje greia deg utan Frelsaren. Han som vart lagt i «krybbe-seng» må stå ved vår side, om det då skal gå oss godt.

Kanskje nettopp denne juledagen er den avgjerande dagen for deg. Om du no gav deg til han, så ville du all di tid bera denne dagen i minnet som den fagraste dagen i ditt liv.

Sjølv var eg ein gong ein vill, tankelaus ungdom, utan fred og utan kraft til å vinna over ei einaste synd i mitt liv. Så kom den store dagen då eg gav mitt liv til han som i Gud ord har lova å frelsa meg. No er eg ikkje lenger ung, men i alle desse åra har han vore min frelsar – det kan eg ikkje nekta. Han har aldri snudd meg ryggen, men hjelpt meg i all mi vanmakt og naud. Fekk eg sår i striden, så lækte han dei. Gjekk eg med tunge, tvilande tankar, så kom han med lys. Alt godt som finst i mitt liv, har eg fått av han.

Til denne frelsar, som eg sjølv har lært å kjenna, bed eg deg no. Eg kan ikkje tvinga deg, vil heller ikkje; men eg kan beda deg om å koma. Ikkje ein gong Gud kan tvinga deg.

*Men finner du ham
da finner du alt
hva hjertet kan evig begjære,
da reiser seg atter hvert håp som falt
og blekner så aldri mere.*

Om eg har lært å kjenna menneske rett, så er det nok mange som gjerne vil verta frelste, men dei kan ikkje finna fram til frelsa. Dei lengtar etter fred, dei bed Gud om å finna freden. Dei gav i frå seg kva det skulle vera for å få fred, men kjem ikkje lenger. Er det ingen utveg?

Jo, her er ein utveg, berre du kunne få auga på han. Om du no ville venda synet ditt ei ørande lita stund bort frå deg sjølv og til Jesus Kristus, så vart du berga. Men du går berre og grublar over deg sjølv, og så finn du aldri noko anna enn det som er gale. Så prøvar du å retta på det forvende hjarta ditt, men det mislukkast, og så gir du opp.

Du, høyr no på meg ei lita stund! I hjarta ditt skal du leita etter grunnen til at du treng ein frelsar. Når du så har funne ut at du ikkje kan hjelpa deg sjølv, så skal du venda deg til Kristus. Du skal ikkje leita i hjarta ditt etter frelsa. Du skal leggja heile livet ditt på han, så tek han di skuld og du får att hans fortенeste.

Dette skal du tru. Du skal – i åndeleg meining – ta han på armane dine som gamle Simeon gjorde. Då er du frelst. Ikkje fordi du er god, men fordi han er det.

Dette er vegen til Frelsaren.

*Meg til frelse jeg intet vet
uten deg, Guds lam,
ene i din rettferdighet
skjules all min skam.*

*Hvordan det føles og hvordan det går,
barn skal du enda få være.*

*Om du enn synder og anklaget står,
slipper du selv for deg svare.*

*Også i livets mørkeste stund
gjelder der oppe nådens forbund.*

*Hvordan det føles og hvordan det går,
barn skal du enda få være.*

Men også mange av dei som eingong fann fram til fred og i salig glede song julesong, kom på nytt inn i mørke og ufred.

Det er så mykje som møter ein kristen her i livet. Alt går stundom på tverke. Livet ditt vart ikkje til det du tenkte, anten du no ser på det reint menneskelege, eller det kristelege. Heimen du bygde og borna Gud gav deg, vart til sorg og klage for deg. Alt det du var og det du er, ligg over deg som ei tung bær og som ei mørk sky. Du som var så glad og song som ei lerke, du syng ikkje lenger. Du er motlaus og nedtyngd av skuld og skam. Frå hjarta strøymer sukk i staden for song.

Å ja, det er nok fleire enn du som har grunn til å sukka. Me er mange som ber på den same klagan, at det gjekk ikkje som me ville, og som det også skulle gått. Me er mange som skjemmest fordi me rakk ikkje lenger, til æra for han som gav oss så mykje.

Men difor har me ikkje anten rett eller grunn til å gi opp og bera på tvilande tankar. For også for oss er ein Frelsar fødd.

Han er ikkje fødd berre for å vera vår frelsar den første gongen me kjem til han som hjelpelause armingar. Han er heller ikkje frelsar berre for dei som har medgang i livet og synest få alt til å lukkast. Han er vår frelsar alltid – også for dei som ingenting får til,

men som utover heile livet må ha hjelp igjen og igjen. Også denne julehelga er han slik.

Denne trøysta skal du no gripa på nytt, akkurat som du første gongen greip henne og fann fred. I dag skal du atter venda synet bort frå deg sjølv og til Frelsaren din. Endå ein gong skal du leggja livet ditt på han.

Om du vågar dette spranget, så druknar all di sorg og synd i Guds store frelse-hav. Så syng du på nytt om «fryd og seir ... så helvete må skjelve ved vår julesang å høre».

Du motlause, trøytt kristen, gjer din Frelsar denne æra. Gje han denne julegåva, som han framfor noko anna set pris på å få. Den at du legg livet ditt på han og trur at han er nok for deg også no.

Då held du jul etter Guds vilje, fordi du då tek imot Jesus, Frelsaren din.

*Og blandes enn min frydesang
med gråt og dype sukke,
så skal dog korsets hårde tvang
meg aldri munnen lukke.
Når hjertet sitter mest beklemt,
se da blir frydens harpe stemt
så den kan bedre klinge,
og korset selv, når Jesus vil,
må også hjelpe sjelen til
en lovsang ham å bringe.*

Frå *Mot Målet*,
preika for juledag.
(Lett språkleg oppdatert ved red.)

AMBROSIUS

Av Ivar Welle

Fra året 350 var Milano den virkelige hovedstad i den vestlige del av Romerriket. Byens biskoper hadde en meget fremskutt og ansett stilling, men bispestolen var ikke alltid heldig besatt. En lang tid hadde en myndig og stridbar arianer ved navn Auksentius byens bispedømme. I hans høye alderdom fikk en høyt ansett 35-årig embetsmann den viktige stilling som provinsens stattholder. Ambrosius het han. Han var født i Trier, hvor hans far hadde residert som stattholder i Gallia. Hans fornemme familie hadde vært kristen i over 100 år og talte en kvinnelig martyr fra Diokletians tid blant sine stammødre. Men Ambrosius' foreldre har neppe vært ivrige i troen, derfor var det vel de ikke lot sin sønn døpe.

TIL MILANO

Straks ved sin ankomst til Milano i 374 vant Ambrosius folkets tillit ved sin greie og rettfærdige opptreden. Da Auksentius like etter døde, utbrøt det en voldsom strid innen menigheten, som ennå hadde den gamle rett til selv å velge biskop. Den dag man samlet seg i kirken til det avgjørende valg, ble det slik tumult at man måtte frykte for opprør og blodsutgytelse. Stattholderen bega seg da til kirken for å holde orden. Han fikk stillhet og begynte å tale folket til rette. Da ropte plutselig et lite barn: «Ambrosius biskop!» Barnestemmen utløste det folket mente, og straks ropte alle med én røst: «Ambrosius biskop!»

BLE BISKOP

Den unge stattholder ville først ikke høre på det. Da han skjønnte det var alvor, protesterte han bestemt. Men både folket og prestene fastholdt valget og trengte inn på ham for at han skulle motta det. Da flyktet Ambrosius fra byen. Imidlertid holdt folket på sitt, og keiseren stadfestet valget.

Omsider innså Ambrosius da at Guds kall var

kommet til ham. Han lot seg døpe og konfirmere, og i løpet av en uke innvie til alle geistlige grader.

Hans første bispegjerning var å skille seg med den rikdom han hadde arvet. Det meste gav han til de fattige. Resten satte han ut for sin søster. Så måtte han gi seg i kast med å studere skrift og kirkelære, for han var oppdratt til sakfører og statsmann.

PREDIKANT

Helt fra han overtok embetet, viste han seg som en enestående predikant. Hver søndag talte han, og han pleide gjerne å begynne med denne inngangsbønn: «La de ord du gir din tjener, være skarpe spyd og brennende piler, som trenger inn og setter tilhørernes sjel i flamme til å frykte og elske deg!» Denne bønn ble hørt i rikt mål. Og blant dem han vant for Gud, var en god for titusen, nemlig Augustin.

DEN AMBROSJANSKE KIRKESANG

Foruten predikant var Ambrosius en klok og samvittighetsfull sjelesørger og ivrig for de fattiges forsorg. Store mengder søkte ham for å få hjelp og råd. Han ordnet forholdene i sitt bispedømme og styrte med fast hånd. Mest kjent er han som opphavsmann til den «ambrosjanske kirkesang». En ny, levende melodisk måte å synge på var det han innførte, med vekselsang mellom kor og menighet.

KAMP MOT ARIANISMEN

En storartet innvielse fikk denne kirkesangen ved en avgjørende begivenhet i menighetens liv. Ambrosius hadde alltid vært en varm tilhenger av læren om Kristi sanne guddom, og som biskop ble han en støtte mot vranglærerne. Men keiserinne Justina krevde at han skulle utlevere en av Milanos kirker til arianerne. Et helt år holdt hun på med dette, men Ambrosius nektet.

I påsken 386 ville keiserinnen ta kirken med

FOLKEFRELSAR TIL OSS KOM

Av Ambrosius, d. 397

Folkefrelsar, til oss kom,
fødd av møy i armodsdøm!
Heile verdi undrast på
kvi du soleis koma må.

Herrens under her me ser,
ved Guds Ande dette skjer.
Livsens ord frå himmerik
vert i kjøt og blod oss lik.

Utan synd han boren er
som all synd for verdi ber.
Han er både Gud og mann,
alle folk han frelsa kan.

Frå Gud Fader kom han her,
heim til Gud hans vegar ber,
ned han fór til helheims land,
oppfør til Guds høgre hand.

Du som er Gud Fader lik,
ver i vanmakt sigerrik!
Med din guddoms velde kom,
styrk oss i vår armodsdøm!

Klårt di krubbe skina kan,
ljuset nytt i natti rann,
naud og natt til ende er,
trui alltid ljuset ser.

Lov og takk, du Herre kjær,
som til verdi komen er!
Fader god og Ande blid,
lov og takk til evig tid!

Sangboken 630

makt, men Ambrosius bega seg til kirken med en stor menighet. Keiserinnen våget ikke å drive dem ut, men lot kirken kringsette av soldater med ordre til ikke å slippe noen ut før biskopen ga etter. Nå ble menigheten samlet der inne i flere dager og netter, og i denne tid sang den hele tiden de nye skjønne salmer til den treenige Guds pris. Denne sang ved dag og natt gjorde et betagende inntrykk på alle. Soldatene utenfor ble også grepet og stemte i sammen med menigheten.

Det ble keiserinnen som måtte gi tapt, men menigheten fikk beholde både kirken og biskopen.

KEISEREN SATT UNDER KIRKETUKT

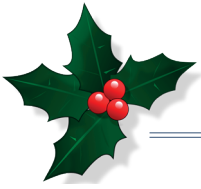
Også overfor den store keiser Teodosius visste Ambrosius å håndheve Guds krav. I 390 var det et oppløp i Tessalonika, hvorved keiseren mente at det var begått majestetsforbrytelse. For å hevne dette lot han byens innbyggere lokke sammen i teateret, hvor de ble overfalt av soldater, og i løpet av tre timer ble 7000 mennesker, menn, kvinner og barn, slaktet ned.

Da gikk Ambrosius til keiseren, som Natan til David, og nektet ham adgang til kirke og sakrament før han hadde gjort bot. Og Teodosius bøyd seg. Han måtte knele ned på kirkegulvet i botsdrakt, bekjenne sin synd og ydmykt be om tilgivelse. Lykkelig var den hersker hvis biskop levde etter sitt eget ord: «Intet er så rett prestelig som å tale fritt, og intet er så foraktelig for mennesker og så syndig for Gud, som ikke å si fritt det vi tenker.»

DØDE I 397

I året 397 døde Ambrosius, begrått både av kristne, hedninger og jøder. Hans innflytelse på kirken har vært meget stor, ikke minst ved den nye salmediktning han begynte. Direkte er likevel meget lite av det kommet til nåtiden, bare fire av hans salmer er bevart, og bare en av disse finnes i vår salmebok, nemlig: «Kom du folkefrelser sann!»

*Fra Welles krikehistorie
(mellomtittler ved red.)*

JOHANNES EVANGELIUM 1:1-14

I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud.

Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til.

I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket tok ikke imot det.

En mann stod fram, utsendt av Gud. Hans navn var Johannes. Han kom for å vitne. Han skulle vitne om lyset, for at alle skulle komme til tro ved ham. Han var ikke lyset, men han skulle vitne om lyset.

Det sanne lys, som opplyser hvert menneske, var i ferd med å komme til verden. Han var i verden, og verden er blitt til ved ham, og verden kjente ham ikke. Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham.

Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn. De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud.

Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så han herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.

«Adoration of the shepherds» malt av Jan van't Hoff, gospalimages.com

DEN FINESTE ROSE

Av Bodil Rasmussen

Ved juletid ca. 1730 satt Brorson på sin yndlingsarbeidsplass, ved skrivebordet.

Han holder på å forberede talene sine til julehøytiden som står for døren. Han sitter og tenker på alle de som vil møte opp i kirken i julen og lytte når han skal tale. Han må rekke dem evangeliet.

Så hører han noen ved døren. Han reiser seg. Det er en flokk fattige, danske barn. De går fra dør til dør for å tigge. Nå nærmer julen seg og folk blir bløtere om hjerte, og på nesten hvert sted blir det lagt noe i tiggerkurven som barna rekker fram med den ene hånden. I den andre hånden svinger de en julestjerne mens de synger tyske julesalmer.

Hans Adolf Brorson spør dem om hvorfor de ikke synger danske salmer. Han får til svar at de ikke kjenner noen danske salmer. Det ønsket han lenge har gått med i sitt sinn om å gi den danske befolkning i Tønder salmer på morsmålet, blir forsterket ved det lille ordskiftet.

Han går tilbake til skrivebordet. «Jeg er Sarons blomst.» Ordene fra Høysangen 2:1 toner fram for ham. Han ser bort mot vinduet. For sitt indre blikk ser han rosen utfolde seg. Den vakre blomsten bryter fram mellom stive og kvasse torner.

På veggen henger musikkinstrumentet han er så glad i, en lutt. Han tar den og slår an noen toner. En gammel, velkjent melodi spiller han igjen og igjen.

Ganske dempet begynner han å nynne for seg selv. Snart faller ordene inn. En salme

blir til. Han ser for seg et tett villnis. Høyetistler hever seg kneisende. De står stive som tårn og støtter. All den gode sæd blir kvalt. Men da skjer underet: Den vakreste rose bryter fram.

*Den vakreste rose er funnet
blant stiveste torner opprunnet,
vår Jesus, den deiligste pøde,
blant syndige mennesker grodde.*

Et så stort under er det, at hele verden burde bryte ut i lovsang. Men livet går videre, og midt i den store gleden blandes sorgen over at mange mennesker fortsetter som om rosen (Jesus) aldri var kommet til verden.

*All verden nå burde seg fryde,
med salmer mangfoldig utbryte,
men mange har aldri oppdaget
at rosen har verden inntaget.*

Videre synger Brorson at rosene vokser i dalen, i det lave. Det leder tanken mot at det ofte er i motgangstider at det mest verdifulle skapes i menneskesinnet.

*Å, søk da de ydmyke steder,
i støvet der Frelseren treder,
så hører du Jesus som taler
for rosene vokser i daler.*

Det er kamp i denne verden, men seierstenen bryter gjennom i salmens siste vers. Om enn striden står på, er seieren likevel vunnet.

*La verden meg true og tvinge
la tornene rive og stinge,
la hjertet kun dåne og briste,
Min rose jeg aldri vil miste.*

HEFTE MED JULESALMER

Året etter Brorsons samtale med de danske barna i Tønder kunne de synge danske salmer, for nå hadde han gitt ut et lite hefte med 10 julesalmer.

På tittelbladet stod det: «*Nogle julepsalmer, Gud til ære og christne sjæle, især sin elskelige menighet, til oppmuntring til den forestående glædelige julefest, eenfoldig og i hast sammenskrevne av H. A. B.*»

Det var en fin gave til menigheten i Tønder og Emmerske, ja, til hele den danske menighet. Disse ti salmene er blant perlene av Brorsons salmer.

Salmen om den vakreste rosen har vi allerede stanset for. La oss her bare trekke fram et par andre fra heftet.

En salme var særlig for barna:

*Her kommer Jesus dine små,
O Jesus, i din stall å gå.*

Denne salmen ble antakelig første gang brukt i Emmerske bedehus. Her hadde de satt en julekrybbe inne i møtesalen. Døren ble åpnet og barna strømmet inn. De gikk omkring krybben og sang den fine sangen.

Under det siste verset har de stått stille, mens de sang:

*Her står vi nå i flokk og rad
Om deg, vårt skjønneste hjerteblad.*

Julen er ikke bare om krybbe og stall. Også korset skal med, selv om det er en barnesang. Det finnes et vers, som visst er utelatt i de fleste salmebøker:

*All verden stod i Satans pakt,
da brøt vår Jesus fram med makt
og rev oss ut med blodig hånd,
av alle våre fienders bånd.*

Brorson vet at den blodige hånden fra korset på Golgata er den som gir juleevangeliet innhold.

Alle ting er underfulle ved vår Herres julefest. Slik sang Thomas Kingo ca 50 år før Brorson. Det han undrer seg over er himmelkongens ringe fødsel. Vi møter samme tema hos Brorson:

*Mitt hjerte alltid vanker
I Jesu føderom. – ...
Hvi skulle herresale
ei pyntet for deg stå,*

*du hadde å befale,
hva enn du pekte på! – ...
Hvi lot du ei utspenne
en himmel til ditt telt?*

Alle disse spørsmålene munnet ut i dette verset:

*Å, kom, jeg opp vil lukke
mitt hjerte og mitt sinn
og full av lengsel sukke:
Kom Jesus, dog berinn!
Det er ei fremmed bolig,
du har den selv jo kjøpt,
så skal du blive trolig
her i mitt hjerte svøpt.*

Julesalmene ble så godt mottatt at Brorson fortsatte å gi ut nye samlinger i årene framover. Innen 1735 var omme, var det til sammen kommet tolv hefter. Hvert av dem behandlet et bestemt emne fra troens liv. I det første heftet med julesalmene var bare en salme oversatt, men i de følgende heftene var det flere slike. Brorson ville gjerne gi sine landsmenn del i den rikdommen han selv hadde hentet fra Schraders tyske salmebok.

NØD OG PRØVELSER

Midt i Brorsons framgang som salmedikter, skjedd det forskjellige ting i familielivet.

Litt tidligere i det året som juleheftet kom ut, døde moren, 65 år gammel. Det var naturligvis en begivenhet som satte sitt preg på den tiden. Det var sikkert med å legge grunnen for de dype toner vi møter i julesalmene.

Vi merker noe av nød og smerte i denne strofen fra salmen I denne søte juletid:

*Og blandes enn min frydesang
med gråt og dype sukke – –*

Familien økte med enda tre barn mens de bodde i Tønder, og dem fikk de lov å beholde sammen med de tre de hadde med fra Randerup.

Men en begivenhet kom mer enn noe annet til å gripe inn i Brorsons liv og prege ham. Et hardt slag rammet familien. I 1735 ble deres eldste gutt, den 12 år gamle Nikolai, plutselig sinnsyk og samtidig lam i underkroppen. En hadde ikke den gangen institusjoner for slike pasienter, men de ble faktisk ofte satt i fengsel eller fattighus hvor de satt fastbundet. En slik tanke kunne verken Brorson eller hans kone holde ut. De ville beholde sønnen hjemme og laget et lite rom til ham i andre etasje. Foran den lille ruten i døren inn til rommet ble det satt jernstenger. Det var nødvendig både for den sykes del, men også for de andre barnas skyld.

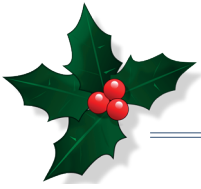
Hvor mye bønn og sjelekamp må det ikke ha kostet inntil de kunne bøye seg under Herrens vilje. Fra den tiden var det for bestandig satt et lidelsens merke på Brorsonhjemmet.

Nikolai levde til han var nesten 70 år gammel, altså lenge etter farens død. På hans gravstein i Varde står det under den egentlige innskriften:

*Innsvøbt i nat din sjæl
ej her utviklet blev,
hist over stjerners vej
dit liv vil først begynde.*

Og vi tenker på den sum av smerte som ligger gjemt her.

Fra *Hans Aldolf Brorson Biskop og salmedikter*,
Dansk Luthersk Forlag, 1982.
(Til norsk og mellomtitler ved red.)

DEN FAGRASTA ROSA

Av Hans Adolf Brorson, nynorsk ved Elias Blix

- 1) Den fagreste rosa er funni,
ho opp mellom klunger er runni:
Vår Jesus, den dyraste blomen,
rann opp av ei ætt under domen.
- 2) For sidan me miste den æra
Guds bilet i hjarta å bera,
låg verdi i øyda og villa,
og døden han herja oss illa.
- 3) Men Herren ei rosa lét bløma,
all verdi til sæla og søma.
God ange til himmels ho sender,
vår jord til Guds hage omvender.
- 4) Så blømer Guds kyrkja med æra
og yndeleg grøda kan bera.
I Krist skal ho anda og leva,
han væta til vokstren vil gjeva.
- 5) No skulle vel verdi med gleda
til Frelsaren lovsongar kveda.
Men mange på klungrane glosa*,
og får ikkje auga på rosa.
- 6) No, Jesus, du stendig skal vera
mi rosa, min pryd og mi æra.
Du eine mitt hjarta skal taka.
Di sæla eg evig skal smaka!
- 7) Mi rosa meg pryder og fagnar,
mi rosa meg gleder og gagnar.
Dei syndige lyster bortdriver
og mildt under korset meg liver.
- 8) Lat verdi meg truga og tvinga,
lat tornane riva og stinga.
Når hjarta omsider vil bresta,
eg rosa på brystet vil festa.

* *glosa* = *glo* / *sjå*

PÅSKELEIR FOR UNGE VOKSNE I NAMSOS 22. MARS - 26. MARS 2024

Talere og ledere: *John Peder Samdal,*
Reidar Heian, Finn-Widar Knutzen og
Jostein Brennsæter

Sted: Bjørkly skole i Namsos
For hvem: unge voksne fra og med VG3.

Pris: ca 1000,-. Gratis for de med over 40
mil reisevei.

Mer informasjon kommer på
hjemmesiden www.nll.no.

GUD SIN EGEN SØNN OSS GAV, NÅ VED JULETIDER

Av Finn-Widar Knutzen

Denne sangtittelen inneholder flere dype sannheter. Det var virkelig Guds egen Sønn som kom og ble født som et sant menneske julenatt.

Vi bekjenner i begynnelsen av den andre trosartikkelen: Jeg tror på Jesus Kristus. Luther starter sin gode forklaring av dette slik: Jeg tror at Jesus Kristus er sann Gud, født av Faderen fra evighet, og sant menneske, født av jomfru Maria.

Jesus er virkelig sann Gud. Samtidig er han et virkelig, sant menneske.

«Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven» (Gal 4:4)

Dette er avgjørende. Bare Gud kunne bære

all verdens synd på seg i en person, og bare et menneske kunne gå inn i stedet for andre mennesker og bli en stedfortreder og yppersteprest. Bare han kunne sone all verdens synd.

Derfor er det slik at den som forneker Jesus som sann Gud og samtidig sant menneske, forneker selve frelsen. «Mine kjære! Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud! For mange falske profeter er gått ut i verden. På dette skal dere kjenne Guds Ånd: Hver ånd som bekjenner at Jesus er Kristus, kommet i kjød, er av Gud, og hver ånd som ikke bekjenner Jesus, er ikke av Gud. Dette er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme. Og den er allerede nå i verden.» (1Joh 4:1-3)

Denne Jesus Kristus, Guds Sønn, ble gitt.

Det var virkelig den evige, allmektige og treenige Gud som gav. Gud gav Guds Sønn til jord. Gud gav han til død og grav under Guds vredes dom for synden. Det var ikke menneskers tanke eller idé som førte Jesus fra himmelens salighet ned til vår arme jord. Det var heller ikke, dypest sett, menneskers ytre vilje og ondskap som førte Jesus til kors og død. Nei, det var den evige kjærlighet i Guds hjerte som gav.

Apostelen Peter sa det slik på pinsedag (Apg 2:23): «Han ble forrådt etter Guds fastsatte råd og forutviten, og dere slo ham i hjel idet dere naglet ham til korset ved lovløse menns hender.»

På den annen side var det nettopp for våre synders skyld, vår ondskaps skyld og vårt gudsopprørs skyld, Jesus måtte dø. Bare slik kunne han sone synden og kjøpe oss tilbake til Gud. Av naturen er alle mennesker døde i synd og overtredelser. Skilt fra Gud, under loven, og under Guds vrede. Og blir en ikke frelst og født på ny, og ved det et Guds barn, vil en gå evig fortapt. Så alvorlig er det. Ja, det er de nakne fakta, livets realitet.

Men så grep Gud inn med sin store «julegave» - Gud gav! Han gav Jesus for deg! Og til deg! Derfor skal du vite at i Jesus er syndenes forlatelse og evig salighet. Men merk deg at det er i Jesus alene. I ham og bare i ham.

Videre der i Apg kapittel 2 står det om Peter: «Også med mange andre ord vitnet han, og han formante dem og sa: La dere frelse fra denne vrangne slekt!»

Og Jesus sa: «For så har elsket Gud verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3:16)

Jesus kommer igjen, og skal ta sine til seg. Da går Guds sanne barn inn til herligheten. Advent betyr komme eller gjenkomst. Og vi må aldri glemme at Jesus kommer igjen!

«Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone. Og alle folkeslag skal samles framfor ham. Han skal skille dem fra hverandre, likesom gjeteren skiller sauene fra geitene. Han skal stille sauene ved sin høyre side og geitene ved sin venstre. Da skal kongen si til dem ved sin høyre side: Kom hit, dere som er velsignet av min far! Arv det riket som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt.» (Matt 25:31-34)

Ja, Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, skal komme igjen og dømme levende og døde. Og det vil gå slik det står i lignelsen om de fem kloke og de fem dårlige jomfruene i Matt 25: «Og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupsfesten. Og døren ble stengt.»

Advent betyr som sagt komme, og adventstiden skal minne oss om at Jesus kommer igjen. Sangeren synger sannheten:

*Hvor salig da den
som når alt farer hen,
har Jesus og himlen igjen!*

INTERVJU MED GONZALO

Av Dag Rune Lid

– VI VAR BARE KRISTNE I NAVNET

Det er Gonzalo Ascarrunz (53) som sier dette når han forteller om sin oppvekst. Han er nå leder for Lekmannsmisjonen sitt litteraturarbeid, Sãmannen (Asociación El Sembrador), i Bolivia.

Han ble født en januardag i 1968 i landsbyen Potosí høyt oppe i Andesfjellene i Bolivia. Potosí ligger ca 4000 meter over havet, og den omtales gjerne som verdens høyeste beliggende by.

De fleste som bodde i Potosí var katolikker, men de var ikke født på ny, og slik var det også for Gonzalo og hans familie. Begge foreldrene var lærere. Faren døde i 2009, mens moren fortsatt lever og er 92 år gammel. Han vokste opp sammen med 5 søsken.

– Jeg kommer ikke fra et kristent hjem. Vi var bare kristne i navnet, men langt fra vår Frelser. Jeg gikk på katolsk skole, men lærte aldri å kjenne Jesus der. Slik var det også med familien min og alle mine venner. I Bolivia sier de fleste at de er kristne katolikker, men de har ikke opplevd en åndelig gjenfødelse, sier Gonzalo.

MIN SØNN! GI MEG DITT HJERTE

– Da jeg studerte ved universitetet delte en medstudent et bibelvers med meg fra Ordspråkene 23:26: «Min sønn! Gi meg ditt hjerte, og la dine øyne ha lyst til mine veier!».

Det var som om Gud talte direkte til meg, og jeg hadde aldri før hørt noe så sterkt. Denne dagen måtte jeg overgi meg til Herren. Det var i 1992, og da var jeg 24 år gammel.

– Min mor var den første som kom til tro etter dette, da hun «stille og enkelt» fikk ta imot det samme ordet, som jeg delte med henne. Med min far var det verre. Det gikk flere år, og det ble mange bønner for ham før han tok imot Jesus. Jeg kan ikke si akkurat når det skjedde. Men han begynte å lese i Bibelen og gå på møter. Han hørte også på kristne radioprogrammer. Han døde som en kristen, 84 år gammel.

– Fire av mine fem søstre er kristne i dag. Jeg ba dem med på møter. De møtte Jesus på forskjellige måter. Men den ene, som er enke, har ennå ikke kommet til tro. En annen søster, Vilma, døde i troen på Jesus. Hun var så tillitsfull og sterk i troen, sier han.

ÅNDELIG OPPVÅKNING

Han utdannet seg til veterinær, og han flyttet til byen Sucre. Her opprettet han en privatpraksis som dyrlege i 1992. Denne praksisen drev han frem til 2006. I 2004 ble han gift med Carmen Rosado, og sammen har de to barn.

– Gjennom lesingen av den lille og store husandaktsboken til Carl Olof Rosenius fikk både min kone og jeg en åndelig oppvåkning. Ingen hadde forkynt oss evangeliet så klart tidligere. Inntil da hadde vi hørt om syndenes forlatelse, men samtidig lært at det var nødvendig med gode gjerninger for å bli frelst.

– Budskapet gjennom Rosenius ekskluderer gjerningene helt i forhold til det å bli frelst. Bare det Kristus har gjort gjelder for å få fred med Gud. Å lese dette ble til stor glede og

Gonzalo med hans kone Carmen

oppmuntring. Samvittigheten ble løst og vi kjente en helt ny glede. Vi frydet oss i flere bibelvers som ble nye for oss.

– Vi hadde lest om Paulus, og noe lys hadde vi fått igjennom det vi leste, tidligere også. Men gjennom Roseniuslitteraturen fikk vi hjelp til å se alt mer klart, sier han.

– Her må jeg også få nevne Carl Fredrik Wisløff. Han har vært til stor hjelp for meg. Han forklarer så klart og enkelt forskjellen på lovens oppgave og evangeliet gjennom Jesus Kristus. Wisløff overrasket meg ofte med sine utleggelser. Sammen med Carmen, ble vi etterhvert mer og mer ført inn i det som Jesus har gjort for oss, spesielt når vi leste Rosenius.

I 2007 begynte han å studere teologi ved SETELA (Seminario Teológico Luterano Andino) i Sucre. I 2010 ble han kalt til rektor ved bibelskolen CLET (Centro Luterano Evangélico de Teología) i Sucre, og her var han fram til 2017 da han overtok som leder for Sámannen.

– Min kone Carmen ba ofte om at dette herlige budskapet som vi hadde fått del i,

kunne nå andre som var fanget i religiøsitet. For det er dessverre slik at mange forkynnere villeder og fører sjelene inn i en tung og ufri kristendom. Gud svarte på hennes og våre bønner. Da Sámannen startet med litteraturarbeid, var det Husandaktsboken av Rosenius som først ble trykt. Senere ble «Veiledning til fred» utgitt. Gjennom disse herlige utleggelser kan vi nå få være med og dele evangeliet med andre, sier han.

UTGIVELSER OG TILBAKEMELDINGER

Det er blitt utgitt 22 titler til sammen og alle er tilgjengelige på websiden til Sámannen: *elsembradorweb.com*. På denne måten kan bøkene fritt lastes ned i PDF-format over hele verden for spansktalende. På websiden legges også Sámannens blad (El boletín) ut.

Sámannen har gitt ut bøker av forfattere som Luther, Rosenius, Wisløff, Hallesby, Nissen, David Hedegård, Øivind Andersen, Gudmund Vinskei og heftet «Jesus fant meg» fra Bibelsk Tro m.m. Primært går dette mot de spansktalende, men noen av bøkene blir også oversatt til indianerspråket quechua – hvor det finnes lite evangelisk litteratur.

– Vi har fått mange og underlige tilbakemeldinger fra folk som har lest bøkene. Jeg minnes spesielt en dag da vi fikk besøk på kontoret av en pastor fra en annen sammenheng som kastet seg ned på gulvet og brøt ut i takk. Han var så glad for litteratur som brakte fred og hvile, både til ham selv og til andre.

– En annen gang var det en ung leder som kom innom. Han hadde lest en bok av Carl Fredrik Wisløff.

«Nå forstår jeg at det kristne livet er å leve i stadig syndserkjennelse og samtidig få eie syndenes forlatelse over seg til enhver tid».

– Min medarbeider, René Villegas, har også

opplevd mange underlige og gledelige ting, og det samme kan Miguel Fuentes, fra kontoret i Arequipa, Peru, fortelle om.

– Vår oppgave er å så Ordet. Herren kan sende nåderegner og sol slik at såkornet kan spire og bære frukt. Så vil vi være villige og gå, for vi vet med sikkerhet at Herren vil oppfylle sin del, ved den gode Hellige Ånd.

– Arbeidet byr også på motgang og vanskeligheter. Hverdagen er ikke alltid lett. Det vi kan utrette er så lite, og vi skulle ha nådd ut til så mange flere. Livet er ikke fritt for prøvelser. Men måtte vi være tro og tjene vår Herre og Frelser, så lenge det er dag, avslutter Gonzalo.

L&E

BØNN UT FRA MATTEUS 24:13

Men den som holder ut til enden, han skal bli frelst!

Den troende frykter så ofte, skjelver ved tanken på sitt hjerte som det er så lett å bedra. Hvor lett besnæres ikke sjelen? Hvor mange har ikke stanset på veien som Lots hustru?

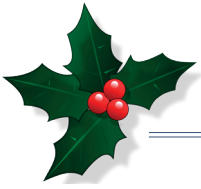
Ja, har jeg ikke selv måttet utbryte: «Der var bare et trinn mellom meg og døden!»

Hvilken gru å ha smakt Guds kjærlighet, hvilt i hans favn, eiet kronen i himmelen og likevel ende i det ytterste mørke.

Bevar meg, Jesus, hos deg! Våk over meg, påminn og tukt meg i din kjærlighet hver gang jeg trekkes bort fra veien, slik at jeg må løpe på banen og vinne seierskransen.

Fra andaktsboken *Se på Jesus*,
Luther Forlag, 1973

GJØR DEG REDE TIL Å MØTE DIN GUD

Av Dag Risdal

«Gjør deg rede til å møte din Gud!» forkynner Herren til sitt folk i Amos 4:12. Det kall som profeten ble gitt av Herren, var å minne folket i hans samtid om én sannhet: Det gjelder å være beredt til å møte Herren på dommens dag!

HERRENS DAG KOMMER

Herren hadde sendt Amos til Israel (Nord-riket) – som var under Herrens dom. Folket måtte berede seg på Herrens dag – en mørk og tung dag (Amos 5:18-20). At dette budskapet innebar en alvorsfylt kunngjøring, ser vi av uttrykket at «Herren skal brøle fra Sion og la sin røst høre fra Jerusalem» (Amos 1:2). Alvoret i budskapet understrekes ved at det kom «to år før jordskjelvet» (Amos 1:1). Det må ha vært et sterkt jordskjelv ettersom det ble brukt som tidfesting (Sak 14:5).

Men jordskjelvet kan også minne oss om en annen sannhet: Profetens budskap om Herrens dag må ha vært så åndsmektig at det skapte «åndelig jordskjelv» i folkets samvittighet! – Her er vi ved sakens kjerne: Det dreier seg ikke om et menneskelig budskap fra bonden Amos, men det gjelder Herrens radikale ord – om Guds vrede og Guds nåde – med sikte på Herrens gjenkomst. Og utfallet av dommen kan enten bli evig frelse hjemme hos Herren eller evig fortapelse!

ENTEN DE HØRER ELLER LAR DET VÆRE

Her berører vi et anføkende problem som mange av Herrens redskaper har kjempet med – nemlig å vitne om det som Herren har åpenbart – enten folk ville høre eller la det være: «For Herren Herren gjør ikke noe uten at han har åpenbart sine skjulte råd for sine tjenere profetene. Når løven brøler,

hvem skulle ikke da bli redd? Når Herren taler, hvem skulle ikke da profetere?» (Amos 3:7-8)

Herrens vitner skulle ikke tale mennesker til lags, men de var sendt av Herren med et guddommelig mandat og budskap: «Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber dere i Kristi sted: La dere forlike med Gud.» (2Kor 5:20) – Apostelen Paulus hadde ikke noe valg: «For om jeg forkynner evangeliet så er det ikke noe å rose meg for. Det er en nødvendighet som ligger på meg, for ve meg om jeg ikke forkynner evangeliet!» (1Kor 9:16) Et vitne for Herren kan ikke underslå noe. Han må være tro mot oppdragsgiveren. Profeten Esekiel fikk klar beskjed: «Du skal tale mine ord til dem enten de hører eller lar det være. For gjenstridige er de.» (Esek 2:7)

DET GJELDER EVIGHETEN

I dag er vi veldig opptatt med å forsikre oss på alle mulige måter for dette livet. Men hvem av oss er opptatt med å forsikre oss for evigheten? Ved en evighetsforsikring er kun ett navn, ett verk og en gjerning som har betydning for oss: Det er Jesu Kristi fullbrakte stedfortredergjerning på korset for mine synder – og faktisk ikke noe annet!

Kjernebudskapet lyder derfor slik: «For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft.» (1Kor 1:18) – Med sikte på frelsen, går apostelen så langt som å si: «For jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet.» (1Kor 2:2) Med andre ord den hellige og nødvendige ensidighet!

Å MØTE GUD I ORDET

«Gjør deg rede til å møte din Gud!» (Amos 4:12) Det er gjennom ORDET jeg møter ham! – «For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd ... Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for.» (Hebr 4:12-13) – Og hvis jeg ikke er villig til å la meg ransake av Ordet her i tiden, hvordan vil det da gå meg på Herrens dag?

Å BEVARES VÅKEN

Hva er det som holder en kristen beredt og våken i endetiden? – Min samvittighet er som en vekkerklokke. Den må være justert etter Guds ord i ett og alt! – «Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje.» (Ef 6:14)

Sannheten er først og fremst evangeliet – Ordet om korset. Når det kommer til sakens kjerne, er det først og fremst budskapet om Jesu stedfortredergjerning som kan holde oss åndelig våkne. For det som holder hjertet levende og varmt er sannheten! – Det virkelig store ved evangeliet er dette: Alt du behøver for å bli frelst, ligger ferdig! All rettferdighet du trenger for å nå himmelen, er lagt til rette for deg: «I hans dager skal Juda bli frelst og Israel bo trygt. Dette er det navn han skal kalles med: Herren vår rettferdighet.» (Jer 23:6)

Fra *Jesus kommer*
Antikkforlaget, 2002
(Mellomtitler ved red.)

To julekalendere fra barnebladet Nøkkelen

Vi tror at du allerede vet at du får be til Jesus om alle ting. Men vår bønn er at du nå i advent kan få se enda mer av hva bønnens gave betyr for deg. Hvis du bruker bønnen på den måten som Gud har tenkt, vil velsignelsens fred strømme over ditt liv.

Den andre julekalenderen handler om Jesu navn. Her får du 24 kort som du kan klippe ut. Bruk gjerne noen klyper og en tråd og heng lappene opp, en for hver dag i adventstiden.

Scann QR-koden eller gå inn på
www.nll.no/media/barnebladet
for å laste ned og skrive ut
julekalenderne.

TIDEN FØR JESU GJENKOMST - I LYS AV MATTEUS 24

Av Per Bergene Holm

Jesus slutter sine verop over fariseerne og de skriftlærde (Matt 23) med å istemme en klagesang over Jerusalem. Jerusalems motstand mot Jesus føyer seg inn i rekken av motstand og drap på Guds profeter gjennom hele det gamle testamente. Jesus forutsier at tempelet skal bli liggende øde og at jødefolket ikke skal se sin Messias før det sier: Velsignet være ham som kommer i Herrens navn!

Herodes' tempelkompleks var storslagent. Disiplene kan knapt tro at det skal kunne ødelegges. Men Jesus slår fast at her skal ikke stein bli tilbake på stein, som ikke skal brytes ned. Og slik gikk det. I år 70 erobret Titus Jerusalem og jevnet tempelkomplekset med jorden.

For disiplene knyttes tanken på tempelets ødeleggelse umiddelbart til Jesu gjenkomst og verdens undergang. Dersom Jerusalem og tempelet legges øde, må Gud gripe inn umiddelbart og sette strek. Da kan ikke verden bli stående mer. Når disiplene spør Jesus om tiden for dette, tenker de seg at tempelets ødeleggelse, Jesu gjenkomst og verdens undergang skal skje samtidig.

Jesus svarer i første omgang ikke på disiplenes spørsmål, men advarer disiplene mot å bli ført vill. Vi har så lett for å bli usunt opptatt av tider og tidspunkt. Men opptatthet av slike spørsmål er ikke egnet til å gi oss den rette forventning og aktsomhet i møte med Jesu gjenkomst. Tvert imot er slike spørsmål egnet til å flytte vårt fokus fra det vesentlige, og så står vi i fare for å bli ført vill.

Det avgjørende for deg og meg er ikke når Jesus kommer igjen og når dommens dag inntreffer, men om du og jeg blir frelst på den dagen! Hva hjalp det om vi visste når Jesus kom igjen,

men ikke var beredt til å møte ham! Og hva skade er skjedd om vi ikke vet noe om når Jesus kommer igjen, men hver tid og stund er beredt til å møte ham?

Så nevner Jesus tre tegn i tiden før hans gjenkomst. Det første tegnet er innen kristenheten. Det kommer noen i Jesu navn, dvs som utgir seg for å representere Jesus og fremme hans sak, som sier: «Jeg er Messias!» Det vil være en forførelsestid, med stort frafall fra den sanne troen (jf 2Tess 2:3).

Dernest skjer det noe i folkelivet. «Dere vil høre om kriger og rykter om krig.» Folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike. Det skal både være krig innenfor nasjoner og mellom nasjoner.

Det tredje tegnet gjelder naturlivet, og «det skal bli hunger og jordskjelv, både her og der.» Det er altså ikke bare tale om tegn som skal ramme ett begrenset område, men det skal være mange steder over hele jorden.

Intet av dette er nytt, og fordi tegnene alltid er der, og stadig stiger i styrke, er de egnet til å holde de troende våkne i en stadig forventning om Herrens komme. Herren er nær for døren, han kommer snart! Men samtidig er tegnene av en slik art at de som ikke vil la seg vekke, de finner mange argumenter for at alt er og blir som det alltid har vært.

Men, sier Jesus om disse tegnene, enda er ikke enden kommet, for alt dette er bare begynnelsen på fødselsveene. Denne verden skal gå under og gjenfødnes. Men før enhver fødsel kommer det veer. De kan dra ut i tid, og som Jesus sier i Mt 25, så dro det ut før brudgommen kom. Så de ting som Jesus her nevner hører ikke med til

selve enden, men er tegn som varsler at tiden for Jesu gjenkomst nærmer seg.

Og det er ingen tvil om at alt det Jesus her taler om, ikke bare er der slik det alltid har vært, men at både omfanget og intensiteten har økt veldig i den siste tid, slik det er med fødselsveene når fødselen er nær.

Så går begivenhetene inn i en ny fase: «Da skal de overgi dere til trengsel og slå dere i hjel. Og dere skal hates av alle folkeslag for mitt navns skyld. Mange skal da falle fra, og de skal angi hverandre og hate hverandre.»

Det er tale om en verdensomspennende forfølgelse. Det hatet som jødene i dag opplever skal også komme til å omfatte de som hører Jesus til, og det er nettopp for Jesu skyld de troende skal hates.

Vi erfarer alt mye av dette. Vi merker hvordan det strammes til overfor dem som i panne og hånd (tro og gjerning), ikke vil bære dyrets merke og preg, men vil holde fram Guds ord og bud og selv innrette seg etter det. Intoleranse, fordømmelse, trusler om boikott og straff kommer mer og mer til uttrykk. Den som er ung i dag må være forberedt på å bli hatet og forfulgt, hvis han vil leve gudfryktig (2Tim 3:12).

Fristelsen til å tilpasse seg vil bli stor, slå av litt på det som Skriften sier, gå på akkord for å slippe motstand og forfølgelse. Akt da på hva Jesus sier i Matt 10:24-39 (les)!

Det vil også gi rom for falske profeter blant de kristne, som taler et budskap fritt for anstøt, tilpasset tiden og som verden kan tåle. Og det skal bli populært, det skal forføre mange. Som hos de falske profeter i GT er lovens dom over synden og kallet til omvendelse borte.

«Og fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste.» Det er ikke

mange som holder ut og blir bevart i denne tiden. Men den som holder ut til enden skal bli frelst! Det er løftet. Du må ikke bli nærsynt og tenke kortsiktig. Da vil du snart gi opp og bli verdslig. Nei, se langt fram, se mot målet, se mot det du har i vente!

Samtidig som verden modnes for Guds dom ved sin ugudelighet, forherdelse og motstand mot Guds folk, er det en stadig innhøstning for Guds rike. Hveten skal først høstes inn i Guds lade, før druene skal høstes inn og trækkes i den allmektiges vinpresse, den store (Åp 14:19). Når hvete høsten er endt, står bare druehøsten, dommen, igjen.

Det er en begivenhet som innvarsler dette tids skillet: «når dere ser ødeleggelsens styggedom, som profeten Daniel har talt om, stå på det hellige sted.» Daniels profeti (Dan 9:26-27) fikk en forbilledlig oppfyllelse når Antiokus IV Epifanes i år 168 f. Kr ofret en gris på alteret i tempelet i Jerusalem og bygde et alter for Zevs der. Noe slikt skal gjenta seg i den siste tid.

Men Guds tempel i den nye pakt er ikke en bygning. Det er den troende menighet og de troendes hjerter. Her, midt i kristenheten, skal det lykkes Antikrist å føre inn avgudsdyrkelse og ugudelighet. Den gud vi i dag møter i det meste av teologi og forkynnelse, er ikke Skriftens Gud, men en avgud støpt i menneskers tanker, en gud som menneskene kan leke og danse foran, som gullkalven i ørkenen. Det er en gud uten hellighet og renhet, uten dom og vrede, en gud som aksepterer alt av urenheter og usømmelighet osv.

Dette er ikke bare den åndelige situasjon i Den norske kirke, men det brer mer og mer om seg, langt inn i de ulike frikirkene av ulike konfesjoner og på bedehusene. I Åp 11:2 står det at forgården ikke skal måles, for den er gitt til hedningefolkene, og de skal trække ned den hellige by. Det var i forgården den offentlige ofring og forkynnelse og lovsang foregikk. Der

forsoningen hadde sitt sentrum i folket, der den skulle åpenbares, forkynnes og lovprises, der skal hedenskapet ta over og trække det ned i sin ugudelighet.

Ødeleggelsens styggedom taler om en avguds-skikkelse som i motsetning til Guds byggende og frelsende gjerning, preget av renhet og hellighet, er preget av ødeleggelse av alt godt og sant, samtidig som det representerer alt som er fordervende, stygt og urent. Det er dessverre ikke lenger utenkelig at en slik gudsskikkelse får sin plass midt i kristenheten, det er allerede i ferd med å skje midt i blant oss.

Da må de som er i Judea, dvs midt i sentrum av Guds folk, flykte opp i fjellene, slik Lot flyktet ut av Sodoma. Selve kristenhetens sentrum har blitt et Sodoma og er ikke lenger noe blivende sted! Da kan ikke den ytre kristenhet lenger være åndelig hjem for de troende! De må ut derfra og leve i eksil (Åp 18:4)!

Og vi må ikke henge fast ved noe som hindrer oss i flukten, slik det var med Lots hustru. Nei, fly for ditt liv som Kristen ut fra fordervelsens stad! Det er ikke noe i denne verden eller i den frafalne kristenheten som er så verdifullt at vi må få det med oss.

Men Jesus taler ikke bare om en åndelig løsrivelse og et åndelig eksil. Det er vanskelig å forstå Jesus annerledes enn at han også taler om en fysisk flukt fra forfølgere som står de troende etter livet, hvor livssituasjon og årstid mv vil ha betydning. Den antikristelige ånd vet ikke av noen barmhjertighet eller medfølelse (jf Hamas 7. okt). Forfølgelse og trengsel er langt verre for den som er særlig sårbar og har andre enn seg selv å dra omsorg for.

Og all flukt og trengsel er verre om vinteren enn sommerstid. Derfor oppfordrer Jesus sine til å be om at vi ikke må flykte under omstendigheter og bånd som gjør selve flukten vanskeligere, om det er naturen (vinteren) eller

samvittighetsforhold (sabbaten) som gjør det vanskelig å flykte så hurtig som vi burde.

«For da skal det bli en trengsel så stor som det ikke har vært fra verdens begynnelse til nå, og heller ikke mer skal bli! Og dersom ikke de dager ble forkortet, da ville intet kjød bli frelst! Men for de utvalgte skyld skal de dager bli forkortet.» Mens Gud dro ut tiden i Noahs dager og også gjør det i våre dager, for at nådebudet skal nå til så mange som mulig, så forkorter han denne veldige trengselstiden. Den skal ikke få utfolde seg så langt som det ville vært naturlig, men Gud skal avkorte trengselstiden, for de utvalgte skyld.

Jesus kommer igjen til dom over alle som har stått ham imot, men til frelse for alle dem som er hans, de som han har fått kalle og utvelge blant alle jordens folk. Å, hvilken dag, hvilken uendelig omveltning det skal bli på den dagen.

Da vendes det hele om! De som her i tiden har måttet lide for Jesu navns skyld, de skal da springe ut som kalver fra fjøset (Mal 4:2). Men de som her i tiden tilsynelatende har vært seirende, skal da framstå i sitt veldige nederlag og trækkes ned (Mal 4:3).

Hvilken flokk skal du tilhøre på den dagen?

L&E

Les hele artikkelen på nll.no - enten under fanen «Media» - «Bladet Lov og Evangelium», L&E 06-23, eller ved å scanne QR-koden.

JOSVA 6:1-27

Av Martin Fjære

PÅ GUDS MÅTE - PÅ GUDS ORD

«... Men på den sjuende dagen, skal dere gå sju ganger omkring byen, og prestene skal blåse i hornene.» Jos 6:4b

Å leve etter Guds ord vil i mange tilfeller skape forundring og hoderisting i verden. Det ordet byder, virker ofte så naivt og dumt for et fornuftig tenkende menneske. Hvorfor skal en i så mange ting ikke «ta skjea i egne hender» (gjøre det jeg selv har lyst til), men saktmodig overlate saken til Gud og gå videre etter hans anvisning? Hadde det ikke vært mye mer effektivt i problemsituasjoner å «svare med samme mynt», (hevne seg)?

I Guds rikes arbeid er det ikke mindre underlig. Om igjen og om igjen minner skriften oss på at det vi naturlig har tro på og gjerne vil sette i gang med, ikke har samme verdien ifra himmelens synspunkt. Derimot oppfordres vi til mangt og mye som vi i utgangspunktet synes er svakt, dumt og lite virkningsfullt.

«For da verden ved sin visdom ikke kjente Gud i Guds visdom, fant Gud for godt å frelse dem som tror, ved forkynnensens dårskap. For jøder krever tegn og grekere søker visdom, men vi forkynner Kristus korsfestet, for jøder et anstøt og for hedninger en dårskap.» (1Kor 1:21-23)

I Josva 6 ser vi da også en høyst usedvanlig måte å innta en by på! Og bildet skal nok vise oss at åndelige seire vinnes på helt andre vilkår enn verdslig krigføring.

Det er bemerkelsesverdig hvordan Josva først får vite at Jeriko, kongen og de tapre krigerne er gitt i hans hånd og at utfallet er gitt på

forhånd. Josva skal gå inn i en strid hvor motstanderne allerede er gitt i hans hånd. Alle i Jeriko er gitt i hans hånd – kongen, krigerne, befolkningen og Rahabs familie. Det minner oss om han som før himmelfarten sa:

«Og Jesus trådte fram, talte til dem og sa: Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28:18-20)

Utfallet er gitt på forhånd! Det er en som alle murer til sist må ramle for, en som alle til sist må forholde seg til og ta imot ordre og domsavsigelse fra. Utfallet er gitt på forhånd! Men om det skal bli et godt eller dårlig utfall for den enkelte innbygger i Jeriko avgjøres før murene faller.

«For våre våpen er ikke kjødelige, men de er mektige for Gud til å bryte ned festningsverker, idet vi river ned tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus.» (2Kor 10:4f)

Så er det fånyttet å bruke kjødelige våpen eller uedle byggematerialer som 1Kor 3:13, taler om. Nei, det må være våpen som duger for åndelig krigføring og skjold som duger mot åndelige angrep.

Det må være byggematerialer som ikke bare har kort holdbarhet, dennesidig holdbarhet, men byggematerialer med evig holdbarhet og verdi.

Det er bare Guds ord, Bibelens ord som er et slikt sverd og et slikt skjold. Det er bare Guds ord, Bibelens ord, som er slike edle byggematerialer med evig uslittelig holdbarhet. Alt annet brenner opp og mister sin verdi i evigheten.

Men inntagelsen av Jeriko har nok enda et profetisk budskap til oss som vi enda ikke har nevnt.

Der er en by som er kommet inn i en tid hvor den holdes strengt stengt og lukket pga Guds folk og Guds nærvær. Der er sju prestere med sju horn, eller 7 basuner. Her er sju dager hvor det blåses i basuner rundt denne lukkede byen. I Åp 8:7-10:7 møter vi sju engler som i tur og orden blåser i sju basuner.

Hver basun innvarsler og setter i gang en spesifikk domshandling på jorden, i form av katastrofer. Katastrofer i naturen, på land, i hav, i atmosfæren og stratosfæren. Men de har det til felles at det rammer store deler av menneskene som da lever på jorden. Ressurser på land og hav reduseres med tredjedelen, produksjon og distribusjon reduseres med tredjedelen osv.

Når det blåses i femte og sjette basun utløses det dommer av åndelig karakter. Avgrunnens brønn åpnes og demoniske makter både piner og dreper tredjedelen av menneskene. Til tross for alt dette må vi med forundring lese:

«Men resten av menneskene, de som ikke ble drept ved disse plagene, omvendte seg likevel ikke fra sine hendes verk, så de sluttet å tilbe de onde ånder og avgudsbildene av gull og sølv og kobber, av stein og tre – de som verken kan se eller høre eller gå. Og de omvendte seg ikke fra sine mord eller fra sine trolldomskunster eller fra sitt horeliv eller fra sine tyverier.» (Åp 9:20f)

Jeriko forble en lukket by selv om basunene

ble blåst dag etter dag, og Gud viste på tydelig måte at dommen nærmet seg.

Pandemi i verden, krig i Europa, voldsomt jordskjelv i Syria/Tyrkia. En enorm ondskap som slippes løs gjennom medier og internett! Hører vi basunklangen? Minner det oss om at tiden for murenes fall nærmer seg? Eller er vi blant dem som hardnakket holder porten igjen, står på Jerikos murer og synes Gud styrer historien på en hoderystende måte? Ja, kanskje vi ikke engang egentlig tror han er historiens Herre?

Murene skal falle! Utfallet er gitt på forhånd! Alle som ikke lever i en sann tro på Jesus Kristus er fortaapt, de slipper ikke unna når Han kommer igjen for andre gang.

«Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede.» (Åp 6:16)

Men det er ikke noe som kan skjule dem når den siste basunen har blåst og alle murer ramler ned for Kristus.

Har du samme nød som Rahab? Er det noen som ikke har kommet inn i «huset», inn i frelsen ennå?

Rahab hadde nok ikke mye ro disse dagene. Hun var noklevende opptatt av å samle familiedlemmene i huset med den skarlagensrøde tråden. Samle dem der hvor det var gitt løfte om trygghet og frelse. Før vi går videre må vi minne hverandre om at det i Kristus er gitt løfter om trygghet og frelse, også når «murene faller» når Jesus kommer igjen.

Men dagene ble antagelig lange for Rahab. Da det ble blåst i basunene den første dagen og soldatene marsjerte rett ved byen, var hun nok sikker på at enden var nær. Men på fjerde, femte og sjette dagen var det kanskje ikke like lett å holde bevisstheten oppe om at det var

livsnødvendig å holde seg i det trygge huset. Hva er du opptatt med når du ser og hører ting i nyhetsverdenen og underholdningsverdenen som minner oss om de seks første basunene i Åp 8-10?

Til slutt kom en syvende dag for Jeriko, med syv runder, ustanselig basunklang og et høyt rop! «Og den sjuende engelen blåste i basunen. Og høye røster ble hørt i himmelen, som sa: Kongedømmet over verden tilhører nå vår Herre og hans Salvete, og han skal være konge i all evighet.» (Åp 11:15)

«For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først stå opp. Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren. Trøst da hverandre med disse ordene.» (1Tess 4:16-18)

Da murene falt, ble Jeriko inntatt fra alle kanter, og ingen kunne lenger skjule seg. Men de to speiderne får ordre av Josva om å føre Rahab og alle som oppholdt seg i hennes hus, ut av den endelige dommen i Jeriko.

«Da skal Menneskesønnens tegn vise seg på himmelen, og alle folk på jorden skal bryte ut i klagerop, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og stor herlighet. Han skal sende ut sine engler med veldig basunklang, og de skal samle hans utvalgte fra de fire vindretninger, fra himmelens ene ende til den annen.» (Matt 24:30f)

Avslutningsvis må vi ta med en utrolig verdifull detalj fra Josva 6:

Rahab blir stadig nevnt, ikke bare med sitt navn, men med den nedverdiggende, beskrivende tittelen «skjøgen» eller «horkvinnen» Rahab.

Selv om Jeriko var en hedensk by måtte det vel være andre mer samfunnsnyttige som kunne reddes enn Rahab! Det var ganske sikkert mange i Jeriko som hadde levd et bedre og mer moralsk liv enn henne! Det må ha vært mange som hadde levd renere i det ytre!

Det er en så klargjørende og forkynnende detalj, og den «skjærer» oss i øynene så vi ikke skal unngå å se det: De som blir reddet ut av dommen har ingen egen verdighet. De er snarere de mest uverdige og de som totalt mangler gode forutsetninger i seg selv. Dette

«The Fall of Jericho» malt av Jan van't Hoff, gospelimages.com

er i realiteten alle menneskers situasjon for Gud, men vi tenker ikke slik av oss selv.

Om du lever fint, rent og kristelig så fortsett med det. Men husk: Er du ikke omvendt og frelst, er hjertet ditt like mørkt som den mest bortkomne hedning. Og det går galt i dommen! Det hjelper ikke med et fint liv og gode gjerninger når hjertet ikke elsker Gud, og du kjenner motvilje mot å tjene andre. Gjør etter alle Guds bud og se etter om hjertet ditt og tankene dine er villig med på det. Her gjelder det å ikke fuske, men erkjenne det slik som det er for Jesus.

«Da Jesus hørte det, sa han til dem: Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt. Jeg er ikke kommet for å kalle

rettferdige, men syndere til omvendelse.» (Mark 2:17)

I tro på Jesus skal du få bli reddet ut av den store dommen. På hans løfte og hans verdighet. Utfridd, uforskyldt av nåde, når «murene» endelig faller. For på Golgata holdt Gud dommedag over deg, men dommen og straffen rammet Jesus Kristus, og du skal bli reddet i troen på Han.

«... og vente på hans Sønn fra himlene – han som Gud reiste opp fra de døde, Jesus, han som frir oss fra vreden som kommer.» (1Tess 1:10)

Hører du basunstøtene som innvarsler hans komme?

L&E

NYTTÅRSLEIR PÅ FOSSNES 29. DESEMBER 2023 - 1. JANUAR 2024

Talere: *Lars Fredrik Ellingsen,
Per Bergene Holm, Curt Westman,
Thormod Fjell og Aron Berre.*

Påmelding

Via link på nll.no eller til
Fossnes kontor kontor@nll.no

Frist for påmelding til overnatting og enkeltmåltider er 10. desember.

Kveldsmøter fredag 29/12 og 30/12 kl 19:00, nyttårsmøtet 31/12 ca 21.00 og høytidsmøtet 1/1 kl 11:00 blir direkte-sendt.

Link finner du øverst på siden på www.nll.no.

Fredag 29. desember

19:00 Kveldsmøte v/Aron Berre*
m/juletrengang og vitnemøte

Lørdag 30. desember

10:00 Bibeltime v/Lars Fredrik Ellingsen
11:30 Bibeltime v/Lars Fredrik Ellingsen
16:00 Temamøte: Frelsesvisshet
19:00 Kveldsmøte v/Curt Westman*

Søndag 31. desember

10:00 Bibeltime v/Per Bergene Holm
11:30 Bibeltime v/Curt Westman
15:00 Temamøte: Nådegaver og tjeneste
21:00 Nyttårsmøte v/Per Bergene Holm*

1. januar

11:00 Høytidsmøte v/Thormod Fjell*

MØTEKALENDER

DESEMBER

30. nov. - 3. Ørsta

Sigbjørn Agnalt

1. - 3. Veavågen

John Peder Samdal

2. - 3. Årnes

Bjarne Gjuvsland

3. Steinsdalen

Arne Jørgensen

3. Fossnes*

Paul André Bergene Holm

3. Mosvik

Finn-Widar Knutzen

9. - 10. Langli

Asbjørn Fosslø

10. Fossnes

Thormod Fjell

15. - 17. Elverum, Engerdal og Rena

Sigbjørn Agnalt

17. Fossnes*

Martin Fjære

24. Fossnes* (direktesendt kl 15)

Lars Fredrik Ellingsen

25. Østre Kvelde

Martin Fjære

29. Mosvik

Bjørn Valde

29. - 1. januar Fossnes

Curt Westman, Per Bergene Holm, Lars Fredrik Ellingsen, Aron Berre, Thormod Fjell

JANUAR

7. Årnes

Martin Fjære

7. Fossnes*

Asbjørn Fosslø

14. Fossnes

Per Bergene Holm

19. - 21. Nærbø

Martin Fjære

19. - 21. Elverum, Engerdal og Rena

21. Fossnes*

Erik Asdahl

20. - 21. Langli

John Peder Samdal

23. - 28. Bangsund

Per Bergene Holm

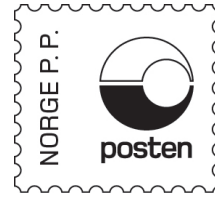
28. Steinsdalen

Odd Sverre Høve

31. - 4. feb Gyland/Sira

Finn-Widar Knutzen

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikens vei 3,
3243 Kodal

VÆR DERFOR BEREDT, DERE OGSÅ!

Av Øivind Andersen

Vær derfor beredt, dere også! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker.

Det gjelder til enhver tid å være rede til å ta imot Jesus!

Jesus har sagt at han kommer i en time vi ikke tenker. Det er et underlig utsagn på bakgrunn av alt det Jesus har sagt om tidens tegn og alt som forbereder hans gjenkomst.

Disse tegnene er ikke til å ta feil av. Hvordan kan det da ha seg at hans komme blir så overraskende for Guds folk?

Hovedgrunnen er at vi mennesker venner oss til alle ting. Guds folk venner seg seg til tingenes tilstand etter som de utvikler seg, og innser derfor ikke hva det er som går for seg.

Folk som bor i nærheten av en foss, hører ikke fosseduren. De som bor like ved en jernbanelinje, hører ikke toget. De venner seg til lyder og inntrykk slik at disse ikke lenger blir lagt merke til.

Slik kommer menneskene etter hvert til å sløves og bli likegyldige overfor det som skjer i verden. Ikke engang vi som tror på Jesus, unngår denne faren.

Derfor formaner Jesus oss om igjen, og om igjen til å våke og til å tyde tidens tegn!

Begynner vi først å legge merke til det som går for seg i vår tid og sammenlikner det med det som Guds ord sier om tiden like før Jesus kommer igjen – er det ikke vanskelig å se at det ikke kan vare lenge før denne tidshusholdning er slutt! Men skal vi se det, må vi gi akt på det etter Guds ord! Nettopp det ber Jesus oss om å gjøre!

Men framfor alt formaner Jesus oss til å være rede til å ta imot ham når som helst!

Den som har sin sak med Jesus i orden, er rede!

Fra *Ved kilden*,
Lunde Forlag, 2019